

Martí Sales

Quin cony de Països Catalans són els que tan abundantament reivindiqueu?

Això no és un manifest, i va ser escrit per ser llegit en veu alta. Aquesta arenga va ser dita amb la sang al cap entre cançó i cançó del concert que Els Surfing Sirles vam fer el dia 15 d'agost de 2007 davant la gernació congregada a Còrsega amb els jardinetes de Gràcia per veure, bàsicament, al grup que vindria després, que són els Obrint Pas. Davant de tants adolescents independentistes d'estelada per capa, tenia moltes ganes de dir quatre paraules sobre la possible existència d'altres conceptes de catalanitat. Així doncs, espero que el context ajudi a veure el perquè i el com de l'arenga, que no té pretensions teòriques ni cap altre objectiu que el de donar un altre punt de vista –visceral, espitregat i tal com raja– del que en pensem uns quants sobre els Països Catalans.

* * *

Quin cony de Països Catalans és el que tan abundantament reivindiqueu?
L'avorriment i l'estultícia feta poble?
On són la rialla i l'escatologia i el glamour que ens caracteritzaven?
On és l'esperit de carrer del barri xino d'en Vallmitjana i d'en Casavella?
I la picaresca de sota Montjuïc, la salabror quinquè de la Barceloneta,
l'alegria rumbera dels gitanos de Gràcia?

Si no tenim això, si ja no hi ha res d'això,
si no som el que érem,
si no som res (però fa de mal dir),
fem-nos fora, deixem pas als altres,
auto-exiliem-nos, fotem el camp:
fora catalans dels Països Catalans!

Preferim les picants espècies d'orient i les discoteques llatines on la gent es pega, sí, però almenys ballen! Preferim els sevillanos que parlen amb la zeta, preferim els avis que parlen i escriuen en català pre-fabrià! Preferim la pesadilla argentina i les màfies russes, les italianotes que refreguen les natges al

passar per davant de la canalla! Preferim els salats i els arrauxats d'arreu abans que la grisor menestral d'aquí, els mil d'accents de qualsevol poble que el fotut barceloní que malauradament parlem!

Universal i ultra-local, la catalanitat és viatjar molt i dir que tot és una merda és desitjar secretament fotre el camp però sempre tornar és en Francesc Pujols fotent-li el dit a la xona de la Lúdia de Cadaqués són en Dalí i en Lorca tocant-se gens dissimuladament el cul és en Josep Pla pelant-se-la davant d'un plat de seques són l'Aladi i la Santpere cantant a duet «El vestir d'en Pasqual» és dur la Moreneta tatuada al pit i fer màgia negra és mirar-se molt el melic i no netejar-se'l mai.

Però el més importants és:

I on és que hem deixat els lluentons?

ON SÓN ELS LLUENTONS Q'ENS FEIEN BRILLAR?

Volem un país eufòric, un país amfetamínic, orat, eixelebrat, golafre, canalla, ocurrent, de llargues sobretaules i infinits vermuts, de festes majors de barri i res de macroespectacles, de taverna i sala de festes, d'ateneus populars i de sardinades a la platja, d'Einstein al carrer Canuda i de Miles Davis al Palau de la Música, del modernisme més passat per absentia i del romànic de la cara fosca del Pirineu, de les revoltes populars i del POUM, de la caputxinada i de les organitzacions secretes, de l'allioli i de la becada, del Delta lisèrgic i del Montseny satànic!

Volem el país que va engendrar March i Budellam, Santos, Puigserver, Miró i Dioptria, Cassasses, Mompou i Peret, Jujol, Anarcoma i la mare que els va parir!

Espitregats o amb corbata de seda, (res de caspa botiguera!),

o els carrers o els palaus!

De les barricades al cel

(de neó del Paral·lel)